

Цицеронъ. Що, да не бждешъ видѣлъ нѣщо чудно?

Каска. Единъ простъ робъ (ти го познавашъ добръ да го видишь) си издигна ржката, която пламташе и горяше като двадесетъ свѣщи, а ржката му, безчувствена отъ огъня, останъ си здрава. Освѣтъ това (отъ тогава не съмъ си скривалъ ножгъ) сръщо Капитолтъ срещнахъ единъ левъ, който ма изгледа и си замина сърдито безъ да ми каже нѣщо; на едно мѣсто бѣхъ са збрали до сто прибѣднели жени, преобразени отъ страха си, които ся кълняхъ, че видѣли хора въ пламъци отъ огънь да са расхождатъ на горѣ на долѣ по улицитѣ. И вчера, нощната птица стояше даже по сръдъ пладня на тържището и викаше и кряскаше. Когато тѣзи чудеса тжй съвадатъ, нека никой да не казва, „тѣзи сж причинитѣ имъ — тѣ сж естествени;“ защото вѣрвамъ че сж нѣщъ съ значение въ климата, въ който са случаватъ.

Цицеронъ. Наистина, това е странно расположено врѣме; но хората могатъ да тълкуватъ нѣщата по своему, далечъ отъ значението на самитѣ нѣща. Ще доде ли Цезарь сутра на капитола?

Каска. Ще доде; защото каза на Антония да ви провади речъ, че ще бжде тамъ сутра.

Цицеронъ. Лека нощъ, кога' ѝ тѣй, Каска; въ това разбъргано небе не е врѣме за ходяние.

Каска. Остани съ здравие, Цицероне.

(Излиза Цицеронъ)

Влиза КАСИЙ.

Кассий. Кой е тамъ?

Каска. Римлянинъ.

Кассий. Каска, по гласа ти.

Каска. Ушитѣ ти сж добри. Каква нощъ е тази, Кассие?

Кассий. Приятна нощъ за честнитѣ хора.

Каска. Кой е зналъ че небесата сж можали да бждатъ до толкозь страшни.